

Branimir Perić – Džo i Bube Spasovski

U ovoj knjizi govori se o mnogim pravim majstorima volana i vozačke veštine. Svako od mojih prijatelja, Paja, Mika, Boban, Marjan, Milun, Bata, Vića, Andrej, Tibor, Draguljče, Vale i drugi ima nešto karakteristično, nešto što ih izdvaja od ostalih i bilo bi mi nemoguće da se odlučim ko je od njih na prvom mestu, a u krajnjoj liniji to i nije bitno. Ali ako bih morao da odašerem najoriginalnijeg, najneobičnijeg među njima čini se da neću pogrešiti ako se odlučim za vozača koji se zove Branimir Perić i ima nadimak Džo.

I na prvi pogled, prilikom prvog susreta, svako je mogao primetiti da je Džo drugačiji od ostalih. Njegova korpulencija, težina od 140 kg, brada i imidž ni po čemu nisu odavali čoveka koji obožava brzu vožnju. Znam da su mnogi asovi tanki i mršavi i da vode računa

o kilaži. Učestvovao je na najvećim jugoslovenskim relijima, probao je da se predstavi i na kružnim trkama, a u karijeri automobiliste specijalitet su mu bile ekspedicije od preko 10.000 kilometara.

Džo je od početka bio član beogradskog kluba "Akademac", i pravi vođa nekolicine vrsnih automobilista koji su u tom klubu predstavljali pionire beogradskog i jugoslovenskog auto sporta. "Akademac" je osnovan nekoliko godina posle Drugog svetskog rata. Džo je kao mladić stigao početkom šezdesetih, a prvi sportski ispit predstavlja mu je međunarodni Jadranski reli.

"Bio sam sa Predragom Kneževićem, već tada iskusnim vozačem. Cilj relija je organizovan u Splitu, a vozila se i trka na Marjanu" – pričao mi je jednom prilikom Branimir Perić Džo.

"Među inostranim takmičarima zapazio sam Poljaka Zasadu. Pojavio

se sa ženom kao suvozačem i vozio je malog "štajer puha" sa tanjim pneumaticima nego mi i bio je ubedljivo brži". Zasada je bio šampion Evrope 1966. godine u grupi 2. Sledеće 1967. godine ponovio je isti uspeh ali sa "poršecom" da bi 1971. i po treći put bio reli prvak starog kontinenta za vožnjom "BMW-a".

Moj brat Vladimir i ja smo kao klinci u automobilizmu počeli kao i skoro svi u Beogradu – u "Akademcu". Kada je moj brat doživeo prvi težak udes na takmičenju i nekoliko dana proveo u bolnici, naš otac je otišao u klub kod Džoa. Videvši ga onako krupnog, skoro namrgodenog, pomislio je da pred sobom ima pravu osobu koja će njegovom sinu smesta zabraniti učešće u opasnom sportu. Nije ni sanjao da razgovara sa čovekom kome su avanture i incidenti u opisu radnog mesta, a Džo mu je da bi ga smirio čvrsto obećao da će porazgovarati sa članom

▲ Abu Hamed - ekspedicija Kragujevac - Kilimandžaro, pet "zastava 101" i 11 putnika krenulo je 1975. u jedinstven poduhvat. Vođa ekspedicije bio je Branimir Perić Džo, a pokrovitelj "Ilustrovana politika".

▲ Džo Perić i Bata Nadi

svog kluba! 1967. godine Branimir Perić Džo učestvuje u "fići" na prvom YU reliju i posle 2.000 km završava na 4. mestu.

Sa poznatim asom Mališom Vučkovićem kao suvozačem odlazi 1968. godine na Balkanski reli i pobeduje za volanom "mazde 1500 SS". U tom periodu Džo je totalno posvećen relijima. Ređaju se takmičenja i u zemlji i u inostranstvu, a "mazda" svuda privlači pažnju gledalaca. Na reliju u Turskoj došlo je i do prevrtanja, ali, stiglo se do cilja.

Sa mladim Ljubomirom Bubetom Spasovskim, u "mazdi" Džo prvi put startuje na maratonskom reliju "Oko Evrope"! Bio je dugačak oko 15.000 kilometara, Džo i Bube se nisu dobro pripremili, odustali su već posle neko-

liko stotina kilometara ali su se zareklidala da će iduće godine biti drugačije. Zajista, sledeće 1970. godine krenuli su opet na čuveni "Tour d'Europe" i to sa fabrički pripremljenim "fiatima 1300" iz Kragujevca. U jednom "trstaču" bili su Džo i Bube, a u drugom Bata Nadi i Branislav Bole Bošković, novinar i urednik lista "Sport" i šampion države u klasi "NSU-a" na krugu. Tog relija, dugačkog blizu 20.000 kilometara dobro se seća Ljubomir Bube Spasovski.

A evo svedočenja petostrukog reli šampiona Jugoslavije, Beograđanina Branka Nadi.

"Svi koji su počinjali sa trkama dolazili su u "Akademac", u klub koji se tada nalazio u barakama u ulici Dimitrija Tucovića. Sedeli smo u klubu, pričali o trkama i Džo je predložio u

onom trenutku nešto neverovatno, da odemo u "Zastavu" i da im tražimo automobile za reli "Oko Evrope" – imao je originalne ideje. Bio je to prvi put da fabrika "Zastava" da automobile, a mi smo još tražili da se ta vozila specijalno pripreme i da se ručica menjača sa volana prebací na pod".

Džo je na relijima "Oko Evrope" učestvovao čak pet puta. Dva puta sa Bubetom Spasovskim, zatim jednom sa Miljenkom Carevićem i na kraju dva puta mu je partner i odličan vozač bio beogradski šampion Marjan Kulundžić. Očigledno su višednevni reliji odgovarali tom korplentnom automobilistu i kada su takve manifestacije u pitanju onda je Džo na prvom mestu. 1975. godine, 25. marta, tiražna "Ilustrovana politika" na naslovnoj strani je objavila veliku sliku svog fotografa Mileta Jelisijevića, detalj iz Nubijske pustinje – u pesku zaglavljenu "zastavu 101"! Jedanaest članova ekspedicije odlučilo se za jedinstven poduhvat od Kragujevca do Kilimandžara. Po užasnoj vrućini karavan od pet automobila krenuo je kroz pustinju nailazeći na živi pesak i mnoštvo poteškoća i prepreka, a peščanu oluju je lepo opisao novinar Dušan Sekulić!

Neumorni putnik nastavio je i dalje sa organizovanjem neobičnih tura za volanom automobila. Sa tri "golfa" putovao je od juga, od Ognjene zemlje pa do Aljaske, a zatim je na red stigla i Sahara. Džo je uvek vodio sa sobom i novinare i fotoreportere. Dobro je znao da se takav napor i predeli kojima su prolazili moraju prikazati javnosti, umeo je vrlo dobro da izreklađira svaku putešestvije a i imao je o čemu da priča i čime da se dići!

Priča Bubeta Spasovskog:

Mamine makaze

"Pred sam kraj i Džo i ja smo bili potpuno iscrpljeni i neispavani. Ja više nisam imao snage da vozim, dam njemu volan i samo što sam skinuo kacigu i naslonio se na prozor, a on me već budi i kaže da ne može dalje. Kada smo se treći put promenili, to je bilo gore na auto putu za Hamburg, ja sam zaspao za volanom a "tristač" se priljubio uz desnu bankinu i počeo je da struže metal o metal.

Iza nas su išli Bata Nađ i Boleslav Bošković i kada su nas stigli, videli su da nešto nije u redu. Svirali su nam, otvarali prozor, lupali, Džo je takođe spavao, nema šanse da ga neko probudi, a oni su samo molili boga da ne bude nekog odvajanja desno na autoputu i da se ne slupamo! A u tom momentu dok je auto išao, ja spavam i sanjam kako me mama poslala kod oštrelja da oštrim makaze, ovde na pijaci Đeram, jednog momenta se samo probudim, mislim da sam spavao nekih 10-15 sekundi, i bio sam potpuno odmoran. Posle smo stajali na nekoj benzinskoj pumpi, uzimali smo gorivo, probudili smo Džoa, on ništa nije znao. Cela desna strana "tristača" je bila zavarena, sve kvake i brave, jedva smo ih otvarali, i tako da sam ja posle vozio kao da sam spavao 24 časa".

"U Saharu, na Tasmaniju krenuo sam sa Zoranom Predićem, Miletom Jelisijevićem, Baletom i Rakom sa dva "ford tranzita" – pričao je nedavno Branimir Perić, i dodao – neostvarena želja mi je ekspedicija od Nord Kafa, najsevernijeg dela, do Kejptauna, najjužnijeg mesta u Africi i do Rta dobre nade".

Bavio se Branimir Perić svakojkim poslovima. Bio je instruktor Auto škole u "Akademcu", bio je sportski funkcioner, starter na trkama, sportski vozač na kružnim stazama i auto - maratonac, bio je i glumac u filmu "Nacionalna klasa", a Novobeograđani su ga upoznali i kao šefa sopstvene poslastičarnice.

I kako reče jednom prilikom veliki ljubitelj automobilizma Radiša Vukajlović - Kurta sa Tare, slatkiši dolaze na kraju. Tekst o Branimiru Periću Džou "zasladićemo" još jednom pikantijom tog zanimljivog sportiste:

Negde je pročitao da je u Brazilu organizovan auto - bol, igra sa loptom između golova, ali umesto fudbalera u kopačkama, na terenu su bili automobili i u njima vozači. Cilj isti kao i u fudbalu – jurnjava za loptom i postizanje golova. Za mesto održavanja utakmice odabran je beogradski stadion "Tašmajdan" kod Pete gimnazije. Ogorčna lopta obima 2 metra i teška 12 kilograma napravljena je u fabrici sportske opreme "Sport", a desetak

polovnih "fića" iz "Crvenog signala" preuređeno je za specijalnu utakmicu. Najpre su skinuta sva stakla, farovi, žmigavci, brisači, a na karoserijama crvene i bele boje četkom i farbom ispisana su imena Paja, Peca, Basos, nazivi poznatih sportskih vozača. Za tim "Zvezde" na šljaku su ističali Komnenović, Basaraba, Dragosavac i Krečko, a za ekipu "Beograda" Dobrohotov, Borut Tomić, Vlada Slavković i Ica Matošević.

Auto bol je izazvao pažnju, ta prva utakmica 1978. godine napunila je tribine stadiona "Tašmajdan", a neobična družina uskoro je gostovala u Kruševcu i Sarajevu. Finale je predstavljalo susret reprezentacije Beograda i Zagreba, takođe na stadionu kod bazena Pete gimnazije glavnog grada.

▲ Kumovi, Džo Perić i Jovica Paliković

▲ Beograd, "mazda rotari", Džo Perić i Bube

▲ Šampanjac, Džo i Bata Nađ